

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปิโตรเลียมของไทย

๑. ความหมายของปริมาณสำรองปิโตรเลียม หมายถึง ส่วนที่มีข้อมูลจากการสำรวจแล้วว่าอาจพัฒนาเป็นแหล่งผลิตได้ด้วยเทคโนโลยีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งแบ่งเป็น ๓ ประเภท คือ

๑) ปริมาณสำรองที่พิสูจน์แล้วว่าสามารถพัฒนาเป็นแหล่งผลิตปิโตรเลียมได้ร้อยละ ๙๐

๒) ปริมาณสำรองที่คาดว่าจะพบ คือส่วนที่มีโอกาสพัฒนาเป็นแหล่งผลิตได้ร้อยละ ๕๐-๙๐

๓) ปริมาณสำรองที่น่าจะพบ คือ ส่วนที่มีโอกาสพัฒนาเป็นแหล่งผลิตได้เพียงร้อยละ ๑๐-๕๐

โดยเมื่อนำปริมาณสำรองปิโตรเลียมมาเทียบกับปริมาณการใช้ต่อปีจะทำให้ทราบระยะเวลาที่สามารถนำปิโตรเลียมสำรองที่มีอยู่มาใช้ได้ ซึ่งหากมีระยะเวลาเหลืออยู่น้อยก็จะต้องเร่งพัฒนาหาแหล่งปิโตรเลียมให้ทันต่อความต้องการใช้งานต่อไป

๒. สถานการณ์ทรัพยากรปิโตรเลียม ปัจจุบันทรัพยากรปิโตรเลียมของไทยที่มีอยู่สามารถตอบสนองต่อความต้องการใช้งานภายในประเทศได้เพียงบางส่วนเท่านั้น จึงยังมีความจำเป็นในการนำเข้าปิโตรเลียม และในระดับโลกประเทศไทยมีปริมาณก๊าซธรรมชาติเพียงร้อยละ ๐.๑ ของปริมาณสำรองทั่วโลก น้ำมันดิบร้อยละ ๐.๐๒ ของปริมาณสำรองทั่วโลก โดยเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศมาเลเซีย ประเทศไทยมีประชากรมากกว่าถึง ๒ เท่า แต่มีก๊าซธรรมชาติน้อยกว่า ๘ เท่า และมีน้ำมันดิบน้อยกว่า ๑๓ เท่า ซึ่งเป็นความแตกต่างประการหนึ่งที่ต้องนำมาพิจารณาประกอบเพื่อให้เข้าใจสถานการณ์ด้านพลังงานของแต่ละประเทศได้ชัดเจนขึ้น

๓. แหล่งปิโตรเลียม ลักษณะที่แตกต่างกันของแหล่งปิโตรเลียมจะทำให้ปิโตรเลียมที่ได้มีคุณสมบัติและต้นทุนที่แตกต่างกันออกไป โดยเมื่อเปรียบเทียบแหล่งก๊าซธรรมชาติจากแหล่งก๊าซ ยาดานาของเมียนมาร์ในทะเลอันดามันและแหล่งก๊าซบงกชเหนือในอ่าวไทย ซึ่งมีปริมาณสำรองก๊าซธรรมชาติใกล้เคียงกันแต่แหล่งยาดานาเป็นชั้นหินกักเก็บที่มีลักษณะเป็นกระเปาะขนาดใหญ่ แต่ละกระเปาะกักเก็บก๊าซได้เป็นจำนวนมาก จึงต้องการใช้หลุมผลิตน้อยกว่าแหล่งก๊าซบงกชเหนือ ซึ่งมีชั้นหินกักเก็บที่มีลักษณะเป็นกระเปาะขนาดเล็กกระจายตัวกัน และทำให้การผลิตก๊าซธรรมชาติของประเทศไทยมีต้นทุนที่สูงกว่า